

# РЕШЕНИЕ

№ 19174

гр. София, 18.05.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав, в публично заседание на 30.04.2026 г. в следния състав:**

**СЪДИЯ: Виржиния Петрова**

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **4067** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.26, ал.11 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Р. М., гражданка на И., [дата на раждане], ЛНЧ: [ЕГН], против Заповед рег.№ 513з-2769/09.03.2026 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по нейно заявление вх.№ 100468/17.02.2026г.

В жалбата са развити доводи, че оспореният отказ е незаконосъобразен, неправилен и необоснован. Подателят ѝ твърди, че административният орган не е извършил преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ. Моли Съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. В с.з. жалбоподателят не се явява, представлява се от адв.Н.Д..Претендират се разноски.

Ответникът – Началникът на отдел "Миграция" в СДВР, в с.з. не се явява и не изпраща представител, но с Писмен отговор чрез юрк.И. (л.102) взема становище за неоснователност на жалбата. Моли за отхвърляне на същата и за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление вх.№ 100468/17.02.2026 г. жалбоподателят е поискал да му бъде предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ. В хода на процедурата по разглеждане на заявлението административният орган е установил, че иранската гражданка кандидатства като съдружник в "Саброссо България" ООД (с посочен в заповедта ЕИК по Булстат:[ЕИК]), което е със седалище в [населено място] и адрес на управление [улица]. Установено е, че молителят е имал разрешено продължително пребиваване за срок до 27.05.2026

г. на същото основание - чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ. Към заявлението си молителят е приложил:

1. Копие на национален паспорт №[ЕИК], валиден до 21.05.2029 г., издаден от И.; Копие на разрешение за пребиваване RA0785059 валидно до 27.05.2026 г.;
2. Справка за актуално състояние на „Саброссо България“ ООД към 21.01.2026г.;
3. Декларация за осигурено жилище на адрес: [населено място], ж.к."манастирски ливади", [улица], [жилищен адрес] партер и договор за наем;
4. Документ от банка "ДСК" за осигурени сръства за издръжка;
5. Медицинска застраховка, валидна до 31.07.2026 год.

По заявлението е извършена справка в информационната система RegiX, в "Регистър на уведомленията за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател" към НАП за актуалното състояние на трудовите договори за „Саброссо България“ ООД, като е установено, че тя не поддържа 10 работни места на български граждани.

От приложената към преписката разпечатка /л.10/ е видно, че към месец февруари 2026г. са регистрирани 11 трудови договори.

Със Становище рег.№ 513р-26365/09.03.2026 г. е предложено да бъде отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване в Република България на Р. М., тъй като в представяваната от нея фирма не са разкрити най-малко 10 работни места.

Административният орган е направил извода, че иранската гражданка не е осигурявала 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването, и при това положение тя не отговаря на условието на чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ във вр.с чл.16, ал.2, т.2 ППЗЧРБ.

На основание чл.26, ал.2 във вр.с чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ във вр.с чл.16, ал.2, т.2 ППЗЧРБ, на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България.

Към доказателствения материал по делото се приобщиха като писмени доказателства представените от ответника доказателства за компетентност на административния орган (л.42) - Удостоверение рег.№ 513р-12448/03.02.2026 г. и Заповед № 513з-607/22.01.2025 г., Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. (л.93-л.95); разпечатка от Търговския регистър относно "Саброссо България" ООД и справки за сключване, изменение или прекратяване на трудовите договори и уведомления за промяна на работодател.

При така установеното от фактическа страна Съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат е неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорването му. Жалбата е насочена срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол за законосъобразност. Същата е депозирана на 25.03.2026 г. - в рамките на преклузивния 14-дневен срок, считано от връчването на заповедта (13.03.2026 г.).

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. По силата на чл.23, ал.7 ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България, освен ако в този закон е предвидено друго. За делегирането на правомощия е представена Заповед № 513з-2396/24.03.2021 г. на Директора на СДВР. Доколкото обжалваната заповед е издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, бяха представени доказателства за отсъствието на

Началника на отдел "Миграция" в СДВР на 09.03.2026 г., Заповед № 513з-607/22.01.2025 г. за заместване на Началника на отдел "Миграция" в СДВР и Заповед № 513з-5977/19.05.2025 г. за възлагане на функционални задължения по ръководство на отдел "Миграция" в СДВР.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

Настоящият съдебен състав намира, че издаденият административен акт е мотивиран от фактическа и правна страна, но е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, при неправилно приложение на закона и в несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл. 146, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК.

В § 3а от ДР на ЗЧРБ е дадено легално определение на "Разрешение за пребиваване", според която то е всяко разрешение за пребиваване, издадено от компетентните органи на Министерството на вътрешните работи в съответствие с единния формат, установен с Регламент (ЕО) № 1030/2002 на Съвета от 13 юни 2002 г. относно единния формат на разрешенията за пребиваване за гражданите на трети страни.

Съгласно чл.26, ал.2 ЗЧРБ отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл.24, 24а-24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р и 24с, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т.

В конкретния случай жалбоподателят е кандидатствал за продължаване срока на пребиваване в страната, на основание чл.24, ал.1, т.2 ЗЧРБ, според която разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които осъществяват търговска дейност в страната по законоустановения ред, като в резултат на тази дейност са разкрити най-малко 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването, освен когато е уговорено друго в международен договор, ратифициран, обнародван и влязъл в сила за Република България.

Видно от приложените към заявлението документи, М. Р. е съдружник в "Саброссо България" ООД.

От събраните по делото писмени доказателства и по-конкретно от представените от жалбоподателя 11 броя трудови договори ведно с уведомления за регистрирането им в НАП се установява, че това не съответства с предоставените от НАП данни-Регистър на заетостта към 24.02.2026г., където ръкописно е отбелязвано нещо, което е неясно, защо е направено. Така изложеното дава на съда основание да приеме, че предоставените от НАП данни относно трудовата заетост, събирани съгласно Кодекса на труда, които уреждат понятията безсрочен и срочен трудов договор, пълно и непълно работно време, не са достатъчни, за да се направи категоричен извод за наличие или липса на основание на чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, релевантен за приложимостта на който е само пълното работно време, към което могат да бъдат относими, както срочният, така и безсрочният трудов договор. В конкретния случай това е довело до допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения на чл. 35 от АПК, поради неизясняване на релевантните по чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ факти и обстоятелства, тъй като административният орган не обсъдил представените със заявлението от 17.02.2026 г. за продължаване срока на пребиваване в Република България на чужденец документи, не е съпоставил информацията между приложените в същото документи и тези представени от НАП и не е събрал допълнителни данни. Това от своя страна е довело и до неправилно приложение на закона.

От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че за релевантните по

смисъла на чл. 142, ал. 1 от АПК периоди /от датата на издаване на разрешението за продължително пребиваване до датата на издаване на оспорения административен акт/ „Саброссо България“ ООД е имало назначени 11 лица на трудово правоотношение.

На следващо място, употребеният в чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ израз „разкрити най-малко 10 работни места на пълно работно време за български граждани, поддържани за срока на пребиваването“, е различен от извършената от административния орган по данни на НАП справка. Това потвърждава тезата за необходимост от допълнителна проверка при работодателя в хода на административното производство, каквато в случая не е сторена. Р. М. е уведомена за началото на административното производство по смисъла на чл. 26, ал. 1 от АПК на датата на връчване на издадената заповед – 13.03.2026 г. Това уведомяване е изцяло формално и не съответства на целта на закона – да се уведоми засегнатото лице като му се предостави възможност да участва в производството, включително по реда на чл. 34 от АПК.

Обстоятелството, че административният орган не е обсъдил представените с депозираното заявление за продължаване срока на продължителното пребиваване официални удостоверителни документи представлява по своята същност нарушение на нормата на чл. 35 вр. чл. 36 от АПК. От друга страна текстът на нормата на чл. 24, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, визира изпълнение на изискването за поддържане на „работни места“, а не наети служители – изискване, което жалбоподателят е изпълнил предвид представените по делото доказателства, считано от 2009 г. до настоящия момент. При тълкуване на нормата става ясно, че действителната воля на законодателя се състои в спазване на изискването за поддържане на минимум десет работни места за срока на пребиваване, което както се установи от доказателствата по делото е изпълнено.

Следователно при така установеното, оспорената заповед е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена, а жалбата като основателна уважена.

При този изход на делото основателна се явява претенцията на жалбоподателя за присъждане на съдебно-деловодни разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение. Съгласно нормата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес, извън случаите по ал. 2, възнаграждението е 500 лева. От представените по делото писмени доказателства – Договор за правна защита и съдействие /л.9/, се установява, че заплатеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение е в предвидения законов минимум, съгласно наредбата. Следователно ответника следва да бъде осъден да заплати на жалбоподателя сторените по делото съдебно-деловодни разноски, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 150.00 евро и 05.11 евро-държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл.26, ал.11 от ЗЧРБ чл.172, ал.2 от АПК, Административен съд-София град

### РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. М., гражданка на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], Заповед рег.№ 513з-2769/09.03.2026 г., издадена "за" Началника на отдел "Миграция" в СДВР, с която на чуждия гражданин е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по нейно заявление вх.№ 100468/17.02.2026г.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Р. М., гражданка на И., [дата на раждане] , ЛНЧ: [ЕГН], сторените в производството разноски в размер на 155.11 евро.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховен административен съд на Република

България в 14-дневен срок от съобщението до страните.